

Ευφρόσυνη ηδύτητα

Mas αποχαιρέτησε ο Σεπτέμβριος αναχωρώντας, όπως πάντα, συνοδεία γαλανού και αργυρού φωτός, αφήνοντας σαν δώρο αποχαιρετιστήριο ευωδιές γαζίας και χρυσανθέμων, νοτισμένης αμμουδιάς και αμάραντων, λευκών αγριοτριαντάφυλλων, παραγινωμένων τσαμπιών ροζακιού, κυδωνιού και δεντρολίβανου, που στη λακωνική πατρίδα ροζμαρί το καλούμε. Παραδίδει όμως και τη μνήμη ενός ουρανού ο οποίος, αμέτοχος στα τεκταινόμενα των ημερών, παρέμεινε αίθριος και ευφρόσυνος, εγγύτατος, σχεδόν πατρικός. Πλην υποψιάζομαι ότι δυσκολεύεται να εγκαταλείψει τη θάλασσα! Ω, καλή αυτή η κυρά του! Η ηριγκιπέσσα του. Που τούτες τις μέρες απλώνεται και ταξιδεύει στο καταμεσήμερο μ' όλη της τα παλιά φλουριά τα κωνσταντινάτα, δώρο του εξ υπαρχής αγαπημένου της, του ήλιου. Η θάλασσα το δειλινό ριγί και αναδύεται ανεπαίσθητα ενώ η γαλανή της απήλωσιά γεμίζει ανταύγειες ρόδινες και πορτοκαλιές, με λάμπεις μεταλλικές απαλότητες, ωσάν να έχεις ριγμένα επάνω της αμέτρητα μίλια από εκείνο το παμπάλαιο, πολύτιμο ύφασμα, τον ταφτά τον ηρουσαλιώτικο με τ' όνομα. Τα ηρωινά αδημονεί είναι που ετοιμάζεται να υποδεχθεί τις θυγατέρες της, τις αηκυόνες, οι οποίες θα κοπιάσουν στα γνώριμα νερά με την ταχύτητα της αστραπής και τη λάμπη των γαλαζοπράσινων φτερών, που θαμπώνει τη δρόσο. «Μαμά, μαμά! Μ' αγαπάει η θάλασσα!», άκουσα ένα μεσημέρι το κοριτσάκι που κολιμπούσε κοντά μου. Είχα κάποτε έναν Ισπανό φίλο. Ζωγράφο. Ρινάλδο ντε Λαμάρε το όνομά του. Επισκεπτόταν κάθε Σεπτέμβριο ανελλιπώς τη χώρα μας. Αποτραβιόταν στην ύπαιθρο και ζωγράφιζε. Ισχυριζόταν ότι το φως του ελληνικού Σεπτεμβρίου δεν υπάρχει πουθενά αλλού. «Λα ιρεκουμπεράβλε θουθ ντελ Σεπτιέμπρε, μες ντε λα ντουηκούρα. Αφτα λα νότσε, μι αμίγκα» (Το ανέσπερο φως του Σεπτεμβρίου, ο γλυκός μήνας. Ακόμη και τη νύχτα, αγαπητή μου) έλεγε κάθε φορά που συναντιόμασταν στην προκουμαία της μικρής μας πόλης. Και μου φαινόταν πως τα μάτια του, στο χρώμα του ανθρακίτη, είχαν αντλήσει αρκετό από αυτό το φως, το γλυκό και αβασίλειυτο.